Edward St. Aubyn

Kötü Haber

PATRICK MELROSE

2. KİTAP

Çeviri: SUAT ERTÜZÜN

can
roman

Can Yayınları
Bu tanıtım kopyası
Can okurları için
özel olarak hazırlandı.
Can Yayınları

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

2. KİTAP
KÖTÜ HABER

Bad News, Edward St. Aubyn
© 1992, Edward St. Aubyn
© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Bu eserin Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2018, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Seçkin Selvi

Düzelti: Aylin Samancı Elmasdağ
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2
Topkapı-Zeytinburnu
Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3865-4

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com/9789750738654
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 31730

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

2. KİTAP

KÖTÜ HABER

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Suat Ertüzün

can

Edward St. Aubyn'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Unut Gitsin, 2018
Biraz Umut, 2018

EDWARD ST. AUBYN, 1960'ta Londra'da doğdu. Yazar ve gazeteci St. Aubyn, Oxford Üniversitesi'ne bağlı Keble College'da yükseköğrenim gördü. Büyük ölçüde otobiyografik temele oturan *Unut Gitsin*, *Kötü Haber*, *Biraz Umut*, *Anne Sütü* ve *En Sonunda* adlı "Patrick Melrose" romanlarının dördüncüsü olan *Anne Sütü* 2006 Man Booker Ödülü'ne aday gösterildi ve 2007 Prix Femina étranger Ödülü'nü aldı; 2011'de filme çekildi. Dizinin ilk romanı olan *Unut Gitsin* 1992 Betty Trask Ödülü'ne layık görüldü. "Patrick Melrose" romanları İngiltere'de beş bölümlük dizi olarak televizyona da uyarlandı ve Patrick rolünü Benedict Cumberbatch canlandırdı. Edward St. Aubyn'in *A Clue to the Exit* (Çıkış Yolu) ve *On the Edge* (Diken Üzerinde) adlı iki romanı daha var. İki çocuğu olan Edward St. Aubyn Londra'da yaşıyor.

SUAT ERTÜZÜN, 1971'de Hollanda'da doğdu. İlkokulu Hollanda'da, ortaokul ve liseyi İstanbul'da okudu. Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü 1996'da bitirdi. Bir süre bankacılık ve turizm sektöründe çalıştıktan sonra çevirmenlik yapmaya başladı. Oscar Wilde, Kiran Desai, J.M. Coetzee, Rudolfo Anaya, Julia Glass, John Hughes, Sybille Bedford, John Banville, Patricia Highsmith, Stephen Greenblatt, Aimee Bender, V.S. Naipaul gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı.

Dee için

1

Patrick yanındaki koltuğun boş kalmasını umarak uyuma numarası yapıyordu ki, el bagajı dolabına bir evrak çantasının konduğunu duydu. Gözlerini isteksizce açarken mağrur burunlu uzun boylu adamı fark etti.

Adam gür sarı tüylü iri elini uzatarak, "Merhaba, ben Earl Hammer," dedi, "sanırım yanınızdaki yol arkadaşı ben olacağım."

Patrick hafiften titreyen yapış yapış elini Mr. Hammer'a uzatarak ruhsuzca, "Patrick Melrose," dedi.

Önceki akşamın erken saatlerinde George Watford, New York'tan aramıştı.

Atlantik geçişinin az da olsa geciktirdiği kelimeleri uzatan gergin bir sesle, "Patrick, canım," demişti, "sana maalesef korkunç bir haber vermek zorundayım: baban önceki akşam otel odasında öldü. Ne kadar uğraştıysam da sana veya annene –Çocukları Kurtarın Fonu için Çad' da sanırım– ulaşamadım, ama sana duygularımı anlatmama gerek yok; babana taptığımı biliyorsun. Üstelik öldüğü gün beraber Key Kulüp'te öğle yemeği yiyecektik, ama tabii gelmedi; ben de hiç böyle şeyler yapmadığını düşünmüştüm. Senin için nasıl sarsıcı olduğunu tahmin edebiliyorum. Herkesin onu ne kadar sevdiğini

biliyorsun, Patrick. Bazı üyelere ve uşaklara söyledim, hepsi de ölüm haberini duyduklarına *çok* üzüldüler."

Patrick soğuk bir sesle, "Şimdi nerede?" diye sordu.

"Madison Bulvarı'ndaki Frank E. MacDonald's'ta: Buralarda bu iş için herkes orayı kullanıyor, sanırım çok iyiler."

Patrick, New York'a iner inmez George'u arayacağına söz verdi.

George, "Böyle kötü bir haberi benden duyduğun için üzgünüm," dedi. "Bu zor zamanda var gücünü toplamalısın."

"Aradığın için teşekkür ederim. Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz, canım."

Patrick boşalttığı şıringayı bıraktı ve telefonun yanına kıpırtısızca oturdu. Kötü haber miydi bu? Belki asıl sokaklarda dans etmemek için, ağzının kulaklarına varmaması için var gücünü toplamalıydı. Dairesinin kir kaplı bulanık pencere camlarından güneş içeri vuruyordu. Karşıdaki Ennismore Bahçeleri'nde çınar ağaçlarının yaprakları göz kamaştırıyordu.

Birdenbire koltuğundan fırladı. Öç almaya kararlı bir sesle, "Bundan yakanı kurtaramayacaksın," dedi. Gömleğinin kolu aşağı kayarak kolundaki ince kan sızıntısını emdi.

Earl, Patrick'e kimsenin öyle hitap etmediği gerçeğini umursamadan, "Biliyor musun, Paddy," dedi, "bugüne kadar acayip iyi para kazandım ve düşündüm ki, artık hayattaki bazı şeylerin tadını çıkarmanın zamanı geldi."

Yarım saattir uçuyorlardı ve Paddy şimdiden Earl'ün canciğer arkadaşı olmuştu.

Patrick iç geçirerek, "Ne iyi etmişsin," dedi.

Earl inanmakta güçlük çekiyormuş gibi başını sallayarak, "Monte Carlo sahilinde bir daire ve Monaco'nun

yukarısındaki tepelerde bir ev tuttum. *Nefis bir ev*," dedi. Baş uşağım İngiliz: bana hangi spor ceketi giyinmem gerektiğini söylüyor, inanabiliyor musun? Ve *Wall Street Journal*'ı baştan sona okuyacak kadar boş vaktim var."

"Baş döndürücü bir özgürlük."

"*Olağanüstü*. Şu an *Megatrendler* diye çok ilginç bir kitap da okuyorum. *Ve* savaş sanatı üstüne bir Çin klasiğini. Savaşla ilgilenir misin hiç?"

Patrick, "Çok bayılmam," dedi.

Earl uçağın penceresinden ufka bakarak, "Ben tarafsız olmadığımı söyleyemeyeceğim: Vietnam'da bulunmuştum," dedi.

"Hoşuna gitmiş miydi?"

Earl gülümsedi. "Hem de nasıl."

"Hoşuna gitmeyen bir şey hiç mi olmadı?"

Söylediği şeylere şaşırmaya doyamıyormuş gibi bir hali olan Earl yine başını sallayarak, "Sana şu kadarını söyleyeyim, Paddy, Vietnam'la ilgili hoşuma gitmeyen tek şey, hedeflerimize getirilen sınırlamaydı. Tankerlerin Viet Cong'a petrol taşıdığını *bildiğin* halde o limanların üstünden onları vuramadan uçmak hayatımın en moral bozucu deneyimlerimden biriydi," dedi.

Babasının müziğini kırılan cam gibi berraklıkla ve gürültüyle duyar gibi olan Patrick irkilerek koridordan yana döndü, ama yol arkadaşının girişkenliği çok geçmeden bu sesli halüsinasyonu da bastırdı.

"St. Tropez'deki Tahiti Kulübü'ne hiç gittin mi, Paddy? Ne biçim yer ama! Orada birkaç dansçı tanıdım." Earl kırk yıllık ahbaplar gibi erkek sesini yarım oktav düşürdü. "Sana söylemem gerek," dedi sırdaşça, "düzüşmeye bayılıyorum. Tanrım, *bayılıyorum*!" Fakat nefis bir beden yetmez, anlatabiliyor muyum? *Kafada ruhsal* bir şeylerin de olması gerek. O iki dansçıyla düzüşüyordum: *Olağanüstü*

kadınlardı, nefis vücutlar, tek kelimeyle şahane, ama gelemedim. Neden biliyor musun?"

Patrick, "Kafanda o şeyler yoktu," diye tahmin yürüttü.

"Aynen öyle! *Kafamda o ruhsal* şeyler yoktu."

Belki Debbie'yle ilgili eksiklik de o kafadaki şeydi. Babasının öldüğünü haber vermek için Patrick dün akşam onu aramıştı.

Debbie, "Hay Allah, ne fena," diye kekelemişti, "hemen geliyorum."

Patrick sesindeki tedirgin heyecanı, doğru şeyi söylemek için insanların kapıldıkları öğrenilmiş kaygıyı sezebiliyordu. Onda o anne, baba varken hayatındaki en baskın duygunun utanç olmasına şaşmamalıydı. Debbie'nin Peter Hickmann diye Avustralyalı bir ressam olan babası kafa ütülemesiyle nam salmış bir adamdı. Bir keresinde onun, "Bu bana en sevdiğim *bouillabaisse*[1] hikâyesini hatırlattı," diyerek bir anekdota başladığına tanık olmuştu. Yarım saat sonra Patrick, Peter'ın ikinci en sevdiği *bouillabaisse* hikâyesini dinlemek zorunda kalmadığına şükrediyordu.

Debbie'nin nevrotik becerileriyle pilli bir çomak böceğini andıran annesi de, Peter onun yanında *bouillabaisse* hikâyelerini anlata dursun, içtimai hırsları olmakla beraber onları gerçekleştirecek potansiyele sahip olmayan bir kadındı. Şöhretli ve profesyonel bir davet organizatörü olarak kendi kendine akıl danışacak kadar budalaydı. Düzenlediği eğlencelerin kırılgan mükemmelliği, insanlar evinin havasız salonuna girdikleri an tuzla buz olurdu. Ondan sonra da, daha ana kampta bitkin düşen

1. Fransa'nın Akdeniz kıyısındaki Marsilya kentine özgü bir balık çorbası. (Ç.N.)

bir dağcı gibi, botlarını Debbie'ye uzatır ve gerisini tırmanma yükümlülüğünü ona bırakırdı. Patrick'in yıllık gelirinin yılda yüz bin pound olduğunu ve ailesinin, o gün bugündür hiçbir şey yapmamış olmamalarına rağmen, Norman işgalinin kazanan tarafından geldiğini hatırladıkça, hayatının görünüşteki amaçsızlığı ve benzinin tekinsizce solgunluğundan dolayı onu hoş görebiliyordu Mrs. Hickmann. Eksikleri olmakla beraber bu da idare ederdi. Sonuçta Patrick daha topu topu yirmi iki yaşındaydı.

Bu arada Peter, kırk yıllık katı bir muhalefetin ardından bir zafiyet ânında seçimlerini kazandığı ve sohbetine maruz kalan üyelerini bundan dolayı pişman ettiği Seyyahlar Kulübü'nün hızla müşteri kaybeden barında, konuşmasını hayatından anekdotlarla örmeyi ve kızının hayatındaki önemli olayları anlatmayı sürdürüyordu.

Patrick, Debbie'yi gelmekten vazgeçirdikten sonra gözleri yaşla yana yana Hyde Park'ta yürüyüşe çıktı. Havada polen ve tozun kol gezdiği sıcak ve kuru bir akşamüstüydü. Ter alnında damla damla birikiyor, kaburgalarından aşağı süzülüyordu. Bir tutam bulut, irileşip kızarmış olarak Serpentine Göleti'nin üstündeki kirli mor pusa gömülen güneşin önünde çözülüp dağıldı. Sarılı mavili sandallar pırıldayan sularda hafifçe inip kalkıyordu. Patrick durup, tekne evlerin arkasındaki dar yolda büyük bir hızla ilerleyen polis arabasını izledi. Artık eroin kullanmamak için kendine söz verdi. Bu hayatının en önemli ânıydı ve artık kendini toparlaması gerekiyordu. Mutlaka toparlanmalıydı.

Bir Türk sigarası yaktı ve hostesten bir kadeh brendi daha istedi. Uyuşturucu olmayınca biraz gerilmeye başlamıştı. Kay'den çaldığı dört Valium hapı kahvaltıyı atlatmasına yardım etmişti, ama artık midesinin çuvalında

boğulan yavru kediler gibi, yoksunluğun belirtilerini hissedebiliyordu.

Kay, gizli bir ilişki yaşadığı Amerikalı kızın adıydı. Dün akşam yaşadığını hissetmek için kendini –babasının aksine– bir kadının gövdesine bırakmak istediğinde, Kay'i görmeyi tercih etmişti. Debbie güzeldi (herkes öyle diyordu) ve akıllıydı (kendisi öyle diyordu), ama asıl ihtiyacının yumuşak bir kucak olduğu bir sırada onun, bunu sağlamak yerine, topuklarını birer yemek çubuğu gibi takırdatarak odayı kaygıyla adımlayacağını tahmin edebiliyordu.

Oxford'un eteklerinde keman çaldığı, kedi baktığı ve Kafka hakkındaki tezi üstüne çalıştığı kiralık bir dairede oturuyordu Kay. Patrick'in aylaklığına herkesten daha eleştirel yaklaşıyordu. "Şu illetten kurtulmak için bu gidişle kendini satmak zorunda kalacaksın," diyordu.

Patrick, Kay'in dairesinden her şeyiyle nefret ediyordu. William-Morris marka duvar kâğıtlarına yaldızlı melekleri onun koymadığını biliyor, ama kız onları oradan indirmiyordu da. Kay karanlık koridorda kahverengi gür saçlarını bir omzuna salmış olarak ağır gri ipekten bir üstlükle onu karşılamıştı. Patrick'i usul usul öperken kıskanç kediler mutfak kapısını aşındırıyorlardı.

Patrick viskiyi de, Kay'in ona verdiği Valium'u da içmişti. Sonra Kay ölüm döşeğindeki kendi anne, babasından söz etti. "Onların sana ne kadar kötü baktıklarının şokunu daha atlatmaya kalmadan sen onlara kötü bakmak zorunda kalıyorsun," dedi. "Geçen yaz onları arabayla Amerika'nın bir ucundan öbürüne gezdirmem gerekti. Babam amfizemden ölüyordu, vaktiyle cebbar bir kadın olan annem de geçirdiği felçten sonra çocuklaşmıştı. Bir şişe oksijen bulmak için Utah'ta yüz elliyle giderken annem, zaten sınırlı olan kelime dağarcığıyla, 'Ah Tanrım, ah aman, baban iyi değil. Ah aman,' deyip duruyordu."

Patrick, Kay'in gözleri bitkinlikten donuklaşmış ve hava için beyhude aranan akciğeri balık ağları gibi parçalanmış babasını arka koltuğa gömülü bir halde otururken hayal etti. Kendi babası nasıl ölmüştü? Sormayı unutmuştu.

"Kafada ruhsal bir şey" hakkındaki aydınlatıcı sözlerinden sonra Earl "türlü çeşit ticari faaliyetleri"nden ve ailesine olan sevgisinden konuşmaya başlamıştı. Karısıyla boşanmaları "çocuklara koymuş"muş, ama bu sözünü de bir kıkırtıyla noktalamıştı. "Sadece çalışma sahalarını değil, başka şeyleri de çeşitlendiriyorum."

Patrick uçak olarak neyse ki Concorde'u tercih etmişti. Hem ertesi gün yakılacak olan babasının naaşını görmek gibi bir çileden önce fazla yorulmamış olacak, hem de Earl'le sohbet süresi yarıya inecekti. Zihninde yapmacıklı bir ses belirdi: "Çünkü sizi düşünüyoruz; yalnızca konfor sunmuyoruz, Earl Hammer gibi insanlarla konuşmalarınızı kısaltarak akıl sağlığınızı da koruyoruz."

"Sana bir şey söyleyeyim, Paddy," diyordu Earl, "Cumhuriyetçi Parti'ye hatırı sayılır, yani bayağı *büyük* katkılar yaptığım için istediğim yerde bir elçilik alabilirim. Ama Londra veya Paris'le ilgilenmiyorum ben: oralar sosyetik saçmalık."

Patrick brendisini bir yudumda bitirdi.

"Benim istediğim, büyükelçinin CIA'yi sahada kontrol edebildiği küçük bir Latin veya Orta Amerika ülkesi."

Patrick, "Sahada," diye yineledi.

"Aynen öyle. Ama bu noktada bir ikilemim var; çok büyük bir ikilem." Earl tekrar ciddileşmişti. "Kızım voleybol milli takımına girmeye çalışıyor ve önümüzdeki yıl içinde çok önemli maçları var. Ben de elçiliğe mi oynayacağımı, yoksa kızım için kıçımın üstünde mi oturacağımı bilemiyorum."

Patrick samimiyetle, “Earl,” dedi, “bence hiçbir şey iyi bir baba olmanın yerini tutamaz.”

Earl basbayağı etkilenmişti. “Bu öğüdün için teşekkür ederim, Paddy, gerçekten.”

Yolculuk artık bitmek üzereydi. Earl, Concorde’larda her zaman nasıl “kaliteli” insanlarla tanıştığı hakkında bir şeyler geveledi. Sonra havalimanı terminaline girdiklerinde, o ABD yurttaşlarının sırasına girdi, Patrick de yabancılara ayrılan bölüme geçti.

Earl elini kocaman sallayarak, “Hoşça kal, arkadaşım,” diye bağırdı, “umarım yine görüşürüz!”

Patrick fısıltıyla, “Her ayrılık küçük bir ölümdür,” diye hırıldadı.

2

Ziyaretinizin amacı nedir, efendim? İş mi, eğlence mi?"

"İkisi de değil."

"Anlamadım?" Lacivert üniforma giymiş kısa saçlı, kocaman gözlüklü armudi kadının rengi sümüklüböceklerinkini andırıyordu.

Patrick, "Babamın naaşını almaya geldim," diye mırıldandı.

Kadın resmî bir sabırsızlıkla, "Özür dilerim, efendim, anlayamadım," dedi.

Patrick sesini yükselterek, "*Babamın naaşını almaya geldim*," diye yineledi.

Kadın pasaportu geri uzattı. "İyi günler."

Pasaport kontrolünden geçerken kapıldığı öfke, normalde gümrükte yaşadığı dehşeti (Ya onu soyarlarsa? Ya kollarını görürlerse?) gölgede bırakmıştı.

İşte, beslenmesiyle ahlaksızlık yolunda ilerleyen –oysa Patrick hâlâ tam tersi yönde perhiz yapıyordu– ülkeye gelmişti yine; bir taksinin çoğu zaman siyah bantlarla onarılan, ama zaman zaman orasında burasında yine de küçük sarı sünger kraterleri beliren arka koltuğuna kaykılmış gidiyordu.

Taksi otoyolda hoplaya gıcırdaya ilerlerken Patrick,

Can Yayınları
Bu tanıtım kopyası
Can okurları için
özel olarak hazırlandı.
Can Yayınları

"Patrick Melrose" roman dizisinin ikinci kitabı *Kötü Haber*'de, yirmi iki yaşında, ileri derecede uyuşturucu bağımlısı olan Patrick, babasının küllerini teslim almak için New York'a uçmak zorunda kalır. Hafta sonu için geldiği bu şehrin sokaklarında uyuşturucu peşinde koşarken bir yandan da önüne çıkan tanıdıkların, yakasını bırakmayan içseslerin, hatta halüsinasyonların neden olduğu karabasanlı bir sarmalın içine sürüklenir. Sonunda bedensel ve zihinsel olarak yıkımın eşiğine gelen Patrick, geçmişine teslim olmamak için elinden geleni yapacaktır.

Edward St. Aubyn'in dizi filme de uyarlanan çok ödüllü, yarı otobiyografik "Patrick Melrose" romanları, hem incelikli üslubu ve ironisi hem de insancıl duyarlılığıyla dikkat çekiyor. 1960'larda başlayan romanlar Melrose'un travmatik çocukluğunu, 1980'lerin New York'undaki bunalımlı gençlik günlerini ve 2000'li yılların İngiltere'sindeki olgunluk dönemini anlatarak bir kuşağın panoramasını sergiliyor.

Patrick Melrose romanlarını çok sevdim. Bir an evvel hepsi okunmalı.

David Nicholls

#aileicisiddet #travma #uyusturucu #depresyon #bagimlilik #yukseksosyete

can

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-3865-4

9 789750 738654